

щата влачеше една яребица. Щомъ видѣ това, майката се завтече насрѣща му, взе яребицата и я сложи прѣдъ лисичетата си. Тѣ се нахвърлиха върху ѝ и почнаха да я разкъсватъ.

А майката и бащата се радваха на челядъта си. Ни за минутка тѣ не забравиха, че може да ги сполети нѣкое нещастие, затова се вслушваха и въ най-малкия шумъ: нали хора, кучега, орли можеха всѣки мигъ да ги нападнатъ? И бащата пакъ трѣгна изъ гората за нова храна.

Изведнажъ Кума Лиса чу прѣдупрѣждение;

— Юр-юр-юр-енъ! — Това значеше, че на близо има опасностъ, Разбра го само Кума Лиса, защото лисичетата бѣха още много малки. Тя имъ каза за близката опасностъ, като повтори далечния лай на бащата. Тогава уплашенитѣ лисичега бързо се скриха въ дупкитѣ си, дѣто продължиха да доядатъ на тъмно яребицата.

Слѣдъ малко се чу близъкъ шумъ въ гората. Кума Лиса разбра, че това е куче. И се побоя да не би то да намѣри дупката, въ която се бѣха скрили седемтѣ лисичета. Тя се завтече нататѣкъ къмъ кучето да го отведе по далечъ отъ дупката. Тѣй насочи тя слѣ-